

στικούς κύκλους, ανέκαλυψεν, ότι την αυτήν ημέραν της αείξεως του μαρκησιού εις Βουένος-Άυρες, είχε γίνη μία κατάθεσις ἐξ ὀκτώ χιλιάδων φράγκων, εις τὴν Ἀγγλικὴν Τράπεζαν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Ρενέ.

Ὁ μαρκήσιος Ριονσαί εἶχε πάρῃ μαζί του δέκα χιλιάδας φράγκα. Τὸ ποσὸν τῆς καταθέσεως ἀναπεκρίνετο ἐπομένως μ' ἐκείνο ποῦ θὰ τῷ εἶχεν ἀπομείνῃ μετὰ τὸ ταξίδιον. Ἀλλ' ἡ κατάθεσις εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν πρὸ ἐνός περιπότου κηρός.

Ἐκτοτε κάθε ἴσχιος τοῦ μαρκησιού ἐξέλειπε. Καμία εἰδήσις περὶ αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῶν χρημάτων του, οὔτε περὶ τοῦ αἰνιγματώδους συντρόφου του. Εἶχε φύγῃ μαζί του εἰς ἀγνωστον μέρος; Εἶχε συμβῆ κανὲν ἀτύχημα, ἴσως κανὲν ἐγκλημα;...

Ὅλαι αἱ ὑποθέσεις ἦσαν πιθαναί. Τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρισαν νὰ διαφωτίσουν, ἐσκοιζέτο χειρότερα καὶ ὄλαι αἱ ἐρευναι ἀπέμενον ἄγονοι.

Ἐντὶ πατρὸς φίλοι

Ἐντὶ νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του, ὁ Πέτρος εἰς τὸ Βουένος-Άυρες εὗρε κάτι ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε: τὴν φήμην, σχεδὸν τὴν δόξαν.

Ὁ κ. Δορσές καὶ ὁ κ. Ζολλιέ, καθεὶς εἰς τὸν κύκλον του, εἶχον διηγηθῆ τὰ κατὰ τὸ ναυάγιον τῆς Ωβέρνης καὶ εἶχον ὀμιλήσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τοῦ κόμητος Πέτρου Ριονσαί, τοῦ ἠρωικοῦ νεανίου, ὁ ὁποῖος εἶχε σώσῃ τὴν ζωὴν δεκαπέντε ἀνθρώπων καὶ εἶχε κυβερνήσῃ μόνοςτου ἐπὶ δεκαοκτώ ἡμέρας, τὸ τρίστιον Μιστράλ. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ εἰς τὸ «Βῆμα» ἐκείθεν ἀνεδημοσιεύθη ὑφ' ὄλων τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βουένος-Άυρες καὶ τοῦ Μοντεβιδέου. Ὁ δὲ κ. Δορσές ἐφρόντισε νὰ τὴν στείλῃ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ «Φιγαρώ» τοῦ ἐτηλεγράφησεν ἀμέσως νὰ παρακαλέσῃ τὸν κ. Πέτρον Ριονσαί, ὅταν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Γαλλίαν, νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ εἰς τὸ γραφεῖον του. Τὸ φοβερὸν ναυάγιον τῆς Ωβέρνης εἶχε κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ἥρωος ἐφημιζέτο τώρα παντοῦ. Ἀλλ' ἡ μετροφοροσύνη τοῦ Πέτρου ἔμενεν ἡ αὐτῇ, ἐνῶ ἡ θλιψίς του ἐπροξένοι οἶκτον, διότι μεθ' ὄλας τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του, ὁ μαρκήσιος δὲν ἀνευρίσκετο πουθενά.

Ὁ πλοίαρχος Μπερτράν ἐσηκιάνετο τώρα καὶ ἔκαμνε μικροὺς περιπάτους εἰς τὸν κῆπον, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀγαπημένου του. — Ἀχ, πόσο θὰ αἰσθανθῶ τὴν ἐλλειψί σου! τῷ ἔλεγε συχνά.

— Κ' ἐγώ, πλοίαρχέ μου! ἀπεκρίνετο μελαγχολικῶς ὁ Πέτρος.

Μίαν ἡμέραν, τοὺς ἐπλησίασαν ὁ ἱατρός καὶ τοῖς ἔτεινε τὴν χεῖρα, λέγων:

— Μπορεῖτε νὰ καυχᾶσθε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι φθινά τὴν ἐγλυτώσατε. Ξεύρετε τί βάθος εἶχε ἡ πληγὴ σας; φαντασθῆτε ὅτι ἄγγισε καὶ τὸν πνεύμονα. Μὰ ποῖος λοιπὸν σᾶς ἐθεράπευσε; Μοῦ λέγουσιν ὅτι τὰ ἱστοφόρα δὲν ἔχουν ἱατροῦς.

— Εἰς τὸ ἰδικόν μου, εὐτυχῶς, ὑπῆρχεν ἓνας πολὺ καλός, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Ἴδου αὐτός!

Καὶ ἔδειξε τὸν νεαρόν του φίλον.

— Πῶς; εἶσθε, κύριε, ἱατρός;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἐμελέησα μόνος μου μερικὰ χρήσιμα βιβλία.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσθε;

Ὁ Πέτρος ἐστράφη πρὸς τὸν Μπερ-

ποῦ ἐνέπνεεν εἰς τὸν μαρκήσιον τὸ ξένον, τὸ ἀσυνείθιστον καὶ ψυχρὸν αὐτὸ περιβᾶλλον, ἦτο καὶ ἡ ὄδυνηρὰ ἐκπληξίς ποῦ ἠσθάνθη ὅταν δὲν εὗρε νὰ τὸν περιμένη καμμίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ ἰδιοῦ του, εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, ὅπου εἶχε τρέξῃ γεμάτος ἐλπίδα...

Δὲν ἤμποροῦσε νὰ φαντασθῆ, ὅτι ὁ ταχυδρομικὸς διανομὸς, κατ' ἀπαιτησὶν τοῦ Μπεσού, κατεκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν του, καὶ ὁ δυστυχὴς πατήρ ἔκαμνε ἓνα σωρὸ ὑποθέσεις διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιωπὴν τῶν τέκνων του.

Ἡ συνομιλία του μετ' τὸν Πρόξενον, εὐγενέστατον ἀνθρώπον, δὲν τὸν ἐναθάρρυνε σχεδὸν διόλου. Τῷ ἤνοιξε προθύμως τὸ σαλόνι του καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν του, τῷ ὑπέδειξεν ὅμως ὅτι ἡ ἀγνοία τῆς ἰσπανικῆς παρεῖχε μεγάλας δυσχερείας εἰς τοὺς ξένους.

Τῷ ἔδωκε καὶ ἐν συστατικὸν διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ «Ταχυδρόμου», ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως τὰ ποιήματά του ὅμως καὶ τὰ ἄρθρα του τοῦ τὰ ἐπλήρυνε τόνον ὀλίγον, ὥστε ὁ μαρκήσιος δὲν ἤμποροῦσε νὰ βασισθῆ εἰς τὴν ἔκτακτον αὐτὴν συνεργασίαν.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐνῶ ἐπερίμενε τὸν διευθυντὴν, ὁ κ. Ριονσαί εὐρέθη καθισμένος πλησίον ἐνός νέου Ἴσπανοῦ, Ἀνδάλουσιου, καμμιὰ τριανταρῖα ἐτῶν, τοῦ ὁποῖο ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀνεπίληπτος καμφορῆς τοῦ ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν.

Εἶχε μεγάλα μαῦρα μάτια, πολὺ ἐκφραστικά, χαρακτηριστικὰ κανονικώτατα, εὐρὸ μέτωπον, ἄρθρα καὶ ὄραϊα μαλλιά, γένεια πολὺ περιποιημένα, χέρια καὶ πόδια μικρά, ἀριστοκρατικά. Ὁ μαρκήσιος τὸν ἐκτύπησεν ὅπως εἰκόνα ζωγράφου, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ νέος ὀμιλήσεν, ἤκουσε μίαν γλυκεῖαν, θωπευτικὴν φωνήν, θελκτικώτατην.

Τὸν εἰσοποίησαν, ὅτι τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὁ νέος ἐξῆλθεν, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος Ριονσαί ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν δὲν ἤμπόρεσε νὰ τῷ δώσῃ μεγάλας ἐλπίδας διὰ τὴν θέσιν ποῦ τοῦ εἶχε ζητήσῃ.

— Παντοῦ χρειαζόνται ἰσπανικά, τῷ εἶπεν ἑλπίζω ἐν τούτοις νὰ εἰμπορέσῃ μετ' ὀλίγων μηνῶν, κατὰ τὰς παύσεις, νὰ σᾶς διορίσω καθηγητὴν τῆς Γαλλικῆς εἰς ἓνα λύκειον τῆς πόλεώς μας. Προσπαθήσατε νὰ κᾶμετε ὑπομονὴν ἕως τότε...

Ὁ κ. Ριονσαί τὸν ἀπεχαιρέτησε λυπημένος.

Ἐπομονὴν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ. Εἶχεν ἀκόμη ὀκτὼ ἐννεὰ χιλιάδας φράγγα ἀπὸ τὰς δέκα ποῦ ἐπῆρε μαζί του, διότι

Ἰλλῆσιον ἐνός νέου Ἴσπανοῦ, καμμιὰ τριανταρῖα ἐτῶν... (Σελ. 322, στ. γ')

τράν.— Σᾶς εἶχα κρῦψῃ τὴν ἡλικίαν μου, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσετε διὰ τὴν νεότητά μου τότε ποῦ μοῦ ἀνεθίσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου σας. Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει λόγος. Εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἐξ μηνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' Ο ΚΟΜΗΣ ΣΑΡΔΑΣ

Ἦρῶται ἀπογοητεύσεις

Φθάσας εἰς Βουένος-Άυρες, ὁ μαρκήσιος Ριονσαί εὐρέθη περισσώτερον στενωχωρημένος ἀφ' ὅσον εἶχε φοβηθῆ.

Ἡ μεγάλη ἀργεντινὴ πρωτεύουσα δὲν εἶχε γίνη τότε ἀκόμη ἡ ὄραϊα πόλις ποῦ εἶνε σήμερον. Τὸ σχεδῖόν τῆς δὲν εἶχε καμμίαν χάριν. Οἱ δρόμοι τῆς ἦσαν στενοὶ καὶ ἄενδροι. Μόνον εἰς μερικοὺς κεντρικοὺς ὑπῆρχον εὐπρόσωπα καταστήματα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς μελαγχολίας

εἰζοῦσε μὲ πολὺ μεγάλην οἰκονομίαν. Ἡ λύπη τοῦ ὅμως προήρχετο κυρίως ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἀπαγγέλλματος ποῦ τοῦ ἐπρότειναν. Μετ' τὸν γλίσχρον μισθὸν τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ καθηγητοῦ δὲν θὰ ἤμποροῦσε βέβαια νὰ ζῆ ἀνακάμῃ τὴν περιουσίαν του. Τὸ πολὺ—πολὺ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ζῆ. Πῶς λοιπὸν θὰ κατώρθωνε νὰ συναθροίσῃ τὰ ἀπαραίτητον ποσόν, ποῦ θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ζῆσῃ μετ' τὴν οἰκογένειάν του;

Μεταξὺ εὐγενῶν

Ἐνῶ ἐβάδιζε σκεπτικῶς, μὲ σκυμμένον κεφάλι, συνεκρούσθη σχεδὸν μ' ἐνα ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐχαιρετοῦσα, μετ' ἰσχυρὸν χεῖρ, εὐγενικώτατα.

Ἐψῆσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὸν Ἴσπανὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ταχυδρόμου».

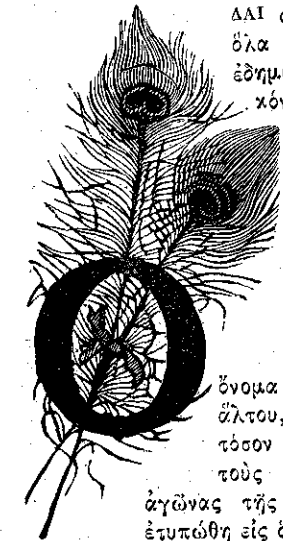
— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τῷ εἶπε, ποῦ σᾶς σταματῶ ἔτσι εἰς τὸν δρόμον καὶ παρουσιάζομαι μόνος μου, ἀλλὰ εἶμαθα καὶ οἱ δύο ξένοι, δὲν ἔχομεν κοινούς φίλους καὶ νομιζῶ ὅτι εἴμπορᾷ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ

Ἐγαπητοί μου,

ΔΑΙ αἱ ἐφημερίδες, ὄλα τὰ περιοδικά, ἐδημοσίευσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Τσικλητήρα. Ἀκόμη καὶ τὰ ξένα, ἂν καὶ αὐτὰ εἰς μικρότερον σχῆμα, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ νικητοῦ συμπατριώτου. Ἀδιάφορον τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνοῦ ἀλλοῦ, ποῦ ἐνίκησε τόσον περιφανῶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκχολμῆς, ἐτυπώθη εἰς ὄλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Παντοῦ ὤμιλησαν περὶ αὐτοῦ. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν τόσον ἐτίμησεν ἡ νίκη του, τὸν ἀπεθέσαν. Τί λέγω εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, ὄλα τὰ ἐκατομύρια τῶν Ἑλλήνων τὰ κατεσπαρμένα εἰς τὰς πέντε ἡπείρους, ἠσθάνθησαν βαθύτατα τὴν ἐθνικὴν υπερηφάνειαν διὰ τὸν νέον ὁμοεθνή Ὀλυμπιονικῆν. Ἡ φυλὴ εἶχε μίαν ἀπὸ τὰς ὄραϊας ἐκείνας στιγμὰς ποῦ τὴν ἐναθάρρυνον,

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἴππολύτη εἶχεν ἓνα θαυμάσιον ζωστήρα ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πολυτίμους λίθους, τὸν ὁποῖον τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Ἄρης, ὁ πατέρας τῆς θεῆς τοῦ πολέμου.

Ὁ βασιλεὺς Εὐρυσεύς εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ τοῦ ζωστήρος καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀποκτήσῃ διὰ τὴν κόρην του Ἀδμήτην, ἱέρειαν τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἴππολύτη... (Σελ. 323, στ. γ')

Ἄργους, τοῦ ἀπερωμένου εἰς τὴν Ἡραν. Ἔστειλε λοιπὸν τὸν Ἡρακλῆ νὰ τοῦ τὸν φέρῃ.

Αὐτὸ δὲν ἦτον εὐκόλον, διότι αἱ γυναῖκες, ὅταν εἶνε γενναῖαι, εἶνε γενναϊότεραι καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας καὶ ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία. Δι' αὐτὸ ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐφυγε μόνος του, ἀλλὰ παρεκάλεσε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πολεμιστὰς τῆς Ἑλλάδος νὰ τὸν συνοδεύσουν. Ἐμβῆκαν εἰς μικρὸν πλοῖον καὶ ὕστερ' ἀπὸ μακρὸν ταξίδι ἐφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν των Ἀμαζόνων Θερμισκύραν.

Ἡ Ἴππολύτη ἤξευρε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἡρακλέους ἤξευρεν ὅτι ἤρχετο διὰ νὰ ἐξαγίστην τὸν φόνον τῆς γυναίκης του καὶ τῶν παιδιῶν του. Τὸν ἐλυπεῖτο καὶ ὅταν ἐμαθῆν ὅτι ἐφθασεν, ἠέλησε νὰ τοῦ δώσῃ μόνη τῆς τὸν ζωστήρα τῆς ἀλλὰ αἱ ἄλλαι Ἀμαζόνες δὲν ἐδέχοντο νὰ γίνη αὐτὸ καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι θὰ ἀνθίσταντο διὰ τῆς βίας. Καὶ ὀπλισθεῖσαι, ἔτρεχαν πρὸς τὸ πλοῖον. Ὁ Ἡρακλῆς, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του, κατώρθωσε νὰ τρέψῃ τὰς Ἀμαζόνους εἰς

ρημον Λιθύην. Ἄπο ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὁ καύσων καὶ ἡ ξηρασία κῆξαν σφερα εἰς ὅτου ἐγειναν ἀνυπόφορα.

Ὁ Ἡρακλῆς ὕψωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν Ἥλιον νὰ ὀδηγῆ τὸ ἄρμα του τὸσον κοντὰ πρὸς τὴν γῆν, ὥστε ἡ θερμότης του ἔκαιε διὰ τὰ πράγματα. Ὁ Ἡρακλῆς ἐφώνασε στὸν Ἥλιον νὰ πομακρυνθῆ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε προσοχὴν. Τότε ὁ Ἡρακλῆς ὠργίσθη

τῶν ὕδατων καὶ ὁ ἦρως ἀνέβη. Ἡ θάλασσα ἐγεινεν ἐξάντα γαληνιαία καὶ ὁ Ἡρακλῆς διέσχισε τὸ στενὸν χωρὶς ἐμπόδια καὶ ἀπέβιβάσθη εἰς τὸ νησί.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἐφυγεν ἐνωρίς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν βωδιδῶν τοῦ Γηρούνη, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ εἶδε νὰ βόσκουν ἦσυχά μέσα στὰ λιβάδια καὶ ἐστὴν ἀκροθαλασσίαν. Ἄλλ' ὁ Γηρούνης, ὁ βοσκὸς καὶ ὁ δικέφαλος σκύλος ὠρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους μὲ φωνὴν δυνατὴν καὶ ἐπέτθησαν ἐναντίον του ὅλοι μαζὶ.

(Ἐπειτὰ συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ' (Συνέχεια)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ἀποτόμως: — Δὲς μου καὶ μένα! δὲς μου καὶ μένα! (Τῆς ἀρπάζει μιὰ φούχτα.)

ΦΙΦΗ: — Λιχουδιά! λαίμαργε! Δὲν ἀποφάσιζες λοιπὸν νὰ κόψῃς τὴ λαίμαργία;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, κοροϊδευτικά: — Ἔλα τώρα! τί καταλαβαίνεις ἐσὺ ἀπὸ ἀγνώστην!...

ΦΙΦΗ: — Καταλαβαίνω ὅμως ἀπὸ λιχουδιά!... Ἰδέε! κόντεψες νὰ μαδείασῃς τὸ κουτί.

(Ἀκούεται ἀπὸ τὰ παρασκήνια μιὰ φωνή: — Φιφή! Φιφή!)

ΦΙΦΗ: — Ἄ! ἡ μαμμὰ μὲ φωνάζει. (Ἀποκρίνεται:) Ἐθασα! (Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος κυττάζει τὸ κουτί. — Μπα! ἡ Φιφή ξέγασε τὴν μπομπονιέρα της. Τὶ κομψὸ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κουτί! (Ἀπομακρύνεται μερικὰ βήματα, παίρνει ὕφος ἀδιάφορο καὶ κάμνει ὅτι κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο.) Βρέχει. Εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή... (Ἐξάφνα:) Εἶνε ἀρὰ γε πολὺ βαρὺ αὐτὸ τὸ κουτί; (Πηγαίνει, τὸ παίρνει καὶ τὸ ζυγίζει στὰ χέρια του.) Καλὰ τὸλγα! Χμ! πρέπει νὰ χύῃ πολλά μπομπόνια μέσα! (τὸ ἀφίνει καὶ ξαναγυρίζει στὸ παράθυρο.) Αἱ στάλας τώρα εἶνε χονδρὲς. Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς

10. Οἱ βόες τοῦ Γηρούνου.

Τὰ βόσωνα τοῦ Ἡρακλέους δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη. Ἐπρεπε νὰ ξαναφύγῃ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν διὰ τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ὁ Γηρούνης ἦτον ἕνας φρικτὸς γίγας, ἕνα τέρας μὲ τρία κεφάλια καὶ τρία σώματα, τὰ ὅποια εἶχαν ἐξ ἑξέρια καὶ ἐξ πόδια. Ἦτον βασιλεὺς ἐνὸς νησιτοῦ ὀνομαζομένου Γάδειρα, εἰς τὴν Νοτιοδυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἰσπανίας, ὅπου εἶνε τὸ σημερινὸν Κάδιξ. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν ὑπῆρχαν πόλεις εἰς τὸ νησί, ἀλλὰ μόνον ὠραῖες βοσκές, ὅπου ὁ Γηρούνης ἔβοσκει τὰ καπάδια του.

Εἰς τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν τὸν ἐβοηθοῦσεν ἕνας σκύλος μὲ δύο κεφάλια, ὀνομαζόμενος Ὁρθρος, καὶ τὸσον δυνατὸς ὥστε ἠμποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ δύο μαζὶ λύκους.

πολὺ καὶ ἐτειμάσθη νὰ τοξέυσῃ τὸν Ἥλιον. Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν τὸν ἐσκότωνε, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον Ἥλιος. Ἄλλ' ὁ Ἥλιος ἐξήγησε συγγνώμην καὶ συνεβούλευσε τὸν Ἡρακλῆ νὰ βαδίσῃ κατόπιν του πρὸς Δυσμὰς, προσιπὸν εἰς αὐτὸν ὅτι ἤγγιζε τὸ τέλος τῆς τρομερᾶς ὁδοπορίας του.

Ἐπιτέλους τὸ φλογερὸν ἄρμα ἐβυθίσθη ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ δύο μεγάλους βράχους ποῦ ἐχώρισαν τὴν Μεσόγειον ἀπὸ

τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐφορέθη μὴπως χάσῃ ἐντελῶς τὸν Ἥλιον καὶ δὲν τὸν ἰδῆ πλέον. Καὶ σηκώσας τὸ ρόπαλόν του, τὸ ἄρισε καὶ ἔπεσε βαρετὰ ἐπάνω στὸν ἱσθμὸν ποῦ ἦγανε τοὺς δύο βουνώδεις ὄγκους. Αὐτοὶ διεχωρίσθησαν ἀμέσως καὶ ἡ θάλασσα ὠρμησεν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ ποῦ ἐσηματίσθη.

Ἀπὸ τότε οἱ δύο βραχώδεις ὄγκοι ὀνομάσθησαν στήλαι τοῦ Ἡρακλέους, πλησίον εἰς τὴν ἰσπανικὴν ἀκτὴν εἶνε τὸ Γιβραλτάρ' ἡ ἄλλη εἰς τὴν ἀφρικανικὴν εἶνε ἡ Σέττη.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τώρα ποῦ εἶχεν ἐμπρὸς του τὴν θάλασσαν; Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσχίσε τὸν βράχον, κυττάζων πρὸς Δυσμὰς, εἶχε παρατηρήσει τὸ ἄρμα τοῦ Ἥλιου ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸν κινούμενον ὄγκον τοῦ ὠκεανῶ.

Ὁ Ἥλιος ἐκάλεσε τὸν Ἡρακλῆν καὶ πρὶν ἐξαφανισθῆ μέσα εἰς τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἀνεβῆ εἰς τὸ ἄρμα του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐδέχθη εὐχαριστικῶς. Τὸ ἄρμα τοῦ Ἥλιου ἤγγισε τὴν ἐπιφάνειαν

τὴ βροχή... Ἦθελα ὅμως νὰξέρα, πόσα στρώματα ἔχει; (Παίρνει πάλι τὸ κουτί, τὸ ἀνοίγει καὶ μετρά:) Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα πέντε... πέντε στρώματα! Μπράβο;! πολὺ καλά! (Κλεῖ τὸ κουτί καὶ ξαναγυρίζει στὸ παράθυρο.) ὦ, τώρα βρέχει δυνατὰ! Ὁρισμένως εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή... Ἔχει μέσα ἄσπρα, ρόζ, κίτρινα... Ἔχει ὅμως καὶ πράσινα; Ἐδῶ σὲ θέλω! (Ἀνοίγει πάλι τὸ κουτί καὶ κυττάζει.)

ὦ, ναί! καὶ πράσινα, ἀκόμη καὶ μῆδ. Καλὰ ἔγαρα νὰ κυττάξω. (Ξαναγυρίζει στὸ παράθυρο.) Πῶ, πῶ! τί καταλλυσμός! Δὲν εἶνε ὠραῖο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ βροχή;.. Τὰ κίτρινα εἶνε λεμόνι, τὰ ρόζ εἶνε φραγκουάζ, τὰ μῆδ εἶνε βιολέττα, τὰ πράσινα εἶνε φουτιί... ἀμὴ τὰ ἄσπρα; τί νὰ εἶνε ἀρὰ γε τὰ ἄσπρα;.. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ξέρω... θὰ μού χρησιμεύσῃ σὲ λίγο ποῦ θὰ μού προσφέρῃ μπομπόνια ἢ Φιφή... (Ἀνοίγει τὸ κουτί, παίρνει ἕνα ἄσπρο μπομπόνι καὶ τὸ

τραγουλίζει:) Τὶ γεύσις, τί μυρουδιά εἶνε αὐτὴ;... (Παίρνει κι' ἄλλο:) Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... (Παίρνει καὶ τρίτο:) Ἄ! ξέρετε τί θὰ εἶνε;... (Παίρνει καὶ τέταρτο:)) Γιά στάσου, στασου!.. (Παίρνει καὶ πέμπτο. Κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα!) Ἄ!.. (Ξανακάθεται τρομαγμένος στὸ τραπέζι του.) Ἐμπρός!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ἄ! ἐσὺ 'σαι, Πετράκη; Ἡ μητέρα σου λοιπὸν πλένει κάτω ἐστὴν αὐλή;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μάλιστα. Κ' ἔτσι μεῦ εἶπε: Πετράκη, δὲν πᾶς ἀπάνω νὰ πῆς μιὰ καλημέρα στὸν κύριο Γιαννάκη; Κι' ἀνέθηκα ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Μπράβο, καλὰ ἔκαμες. Εἶσαι καλὸ παιδί, Πετράκη. Καὶ τώρα... τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω;... (Κτυπᾷ τὸ μέτωπό του καὶ λέγει καθ'

ἐαυτὸν:) Μπρέ! νὰ τοῦ δώσω τὰ μπομπόνια τῆς Φιφῆς, γιὰ νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὴ λιχουδιά μου καὶ συγχρόνως νὰ κάμω μιὰ ὠραία ἐλεημοσύνη; τὸ καίμενο τὸ παιδί, δὲ θὰ τρώῃ συγχρᾶ μπομπόνια. (Μὲ ἠρωϊκὴ ἀπόφασιν:) Αὐτὸ θὰ κάμω! Δὲν ἀπεφάσισα κιόλα νὰ εἶμαι ἅγιος; (Στὸν Πετράκη, γλυκά:) Σ' ἀρέσουν, Πετράκη μου, τὰ μπομπόνια;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, γλείφων τὰ χεῖλη του: — Τὰ μπομπόνια: μακάρι νὰχα!..

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μὲ γενναίον κίνημα: — Νά, φίλε μου, πᾶς. Αὐτὰ εἶνε δικὰ σου. Καὶ τώρα δίνε του!

(Ὁ Πετράκης ἀρπάζει μὲ χαρὰ τὴν μπομπονιέρα καὶ φεύγει!)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΦΙΦΗ

ΦΙΦΗ, εἰσέρχεται καὶ δείχνει τὸν σιδηρόδρομο: — Ἐκούρδισες, Γιαννάκη, τὸ σιδηρόδρομό σου; Τρέχει καλὰ; (Ἐπειτὰ τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εὐθυνὴ κατοικία

Πλησίον τοῦ Ρηγοτ - Snuds, εἰς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας, εὐρίσκεται πρὸς τὸν δένδρον, τὸν ὅποιον ἕνας υλιτόμος μεταμόρφωσεν εἰς κατοικίαν δι' ἐαυτὸν καὶ τὴν οικογένειάν του. Μία θύρα καὶ ἐν παράθυρον ἠνοιχθῆσαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ, ὁ ὅποιος ἐσκεπάσθη κατόπιν μὲ σανίδα. Ἡ κατοικία, καθὼς φαίνεται, εἶνε ἀρκετὸ ἀνετός (κόνφορταμπλ!) Ὅπως δὲ ὅμως δὲν στερεῖται ἰδιορρυθμίας.

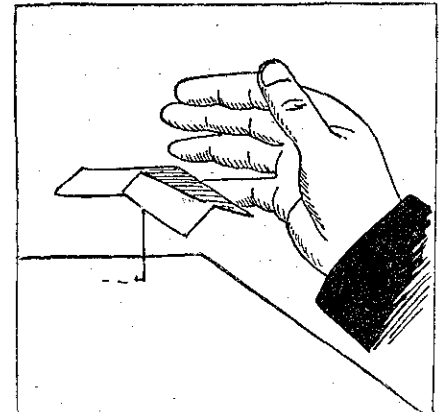
Μία δύτρια

Ἔχουμε γυναίκα δικηγόρου, ἱατροῦ, ἀμαξηλάτιδας, ἐδῶ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ... λουστρίνας. Ἴδου τώρα καὶ ἡ πρῶτη γυνὴ δύτρια. Εἶνε μία νεαρὰ Ἀγγλίς, τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν ἀπέναντι τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας. Φορεῖ σκάνδαρον, τὴν στολὴν τοῦ ἐπικινδύνου καί τοσον ὀλίγον γυναικεῖον ἐπαγγέλματος της.

Περίεργον πείραμα

Διπλώσατε ἐν φύλλον σιγαροχάρτου εἰς τέσσαρα, κατόπιν ξεδιπλώσατέ το καὶ τοποθετήσατέ το ἐν ἰσορροπίᾳ εἰς τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας κορφωμένης εἰς τὸ τραπέζι. Στοιχηματίσατε, ὅτι θὰ κάμτε

τὸ χροῖ νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσετε καὶ χωρὶς νὰ τὸ φουήσετε. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ πλησιάσατε ὀλίγον τὸ χεῖρ σας. Ἡ θερμότης ἢ ἀναδιδομένη ἀπὸ τὸ χεῖρ σας, θὰ τὸ κάμῃ νὰ γυρίσῃ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Τρίγωνον

Ἐσὴλή ἐπὶ τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ * * * * * = Μικρὸν τετράποδον. * * * * * = Ἄλμυρον. * * * = Σύνδεσμος. * * = Ἀναφορικόν. * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

β') Δημῶδες αἴνιγμα

Ἐσὴλή ἐπὶ τοῦ Σανθωμάλη Χίλιοι μύριοι καλογέροι Σ' ἕνα ράσο τυλιγμένοι.

γ') Παίγνιον

Ἐσὴλή ἐπὶ τοῦ Παρηγόριον Ἀγγέλου

Table with 4 columns and 4 rows containing letters: TI O ΘΥ MA, ΦΗ ΔΩ ΤΩ ΜΑ, ΟΝ ΡΑ ΡΟΝ ΠΑ, ΡΟ ΡΑ ΠΑ ΘΥ

Νὰ συναμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε ν' ἀποτελέσουν πέντε μέρη τῆς οἰκίας.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωδεκάηχοι ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἐπὶ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α'.) Ἡ λεπίς τοῦ ξυραφίου ἀποτελεῖ τὴν στέγην τοῦ οἴκισκου, ἡ δὲ λαβὴ του, ὀρθία, εὐρίσκεται μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ οἴκισκου καὶ τοῦ φρακτοῦ.

β'.)

Table with 3 columns and 3 rows containing numbers: 2 9 4, 7 5 3, 6 1 8

γ'.) Τὰ Ἄγραφα.

